

Ležela jsem na zádech a koukala do stropu, po němž se honily světelné paprsky projíždějících vozů. Silnice vedla až za stromořadím, světlo se muselo poprat ještě se zbytkem listů v korunách. Budík ukazoval devět večer. Je to málo, nebo moc? Sáhla jsem po mobilu. Chvilí jsem okusovala anténku. Potom jsem namačkala dosud nevolané číslo. Ještě chvilí jsem váhala a pak jsem potvrdila volání. Chvilí bylo ticho, pak se ozvalo vyzvánění.

„Prosím,“ ozval se strohý hlas.

„Agáta Majerová, dobrý večer. Odpověděl jste na můj inzerát. Neruším?“

Hlas zvládněl.

„Ale vůbec ne, dobrý večer. Jsem rád, že voláte.“

Chvilka rozpačitého ticha, než znovu promluvil: „Nejllepší by asi bylo, kdybychom se sešli, co říkáte?“

„To jistě.“

„Já přes týden mám bohužel čas až večer, mám časově dost náročnou práci. Jak jste na tom vy?“

„Přechodné bydliště práce,“ usmála jsem se.

„No sláva. Stejný druh.“

Jo, hochu, jenže ty v té práci nejsi zřejmě z nedostatku jiné zábavy.

„Neměli bychom setkání dlouho odkládat. Co takhle zítra na večer?“

A tak s tím, že se druhý den v osm setkáme, jsme se rozloučili. Bylo s podivem, že hned první navrhované místo jsem znala a nebylo pro mne ani nedostupné. Že by znamení osudu?

Než jsem odešla z práce, strávila jsem půl hodiny na toaletě u zrcadla. Knedla měla obavy o mé zdraví.

„Cos tam tak dlouho dělala? Není ti nic? Jsi nějaká pobledlá...“

Pobledlá? Že bych toho zdravíčka nanesla nedosta-
tečné množství? Dnes fakt nechci být pobledlá. Dneska
chci zářit. Svítit. Oslňovat...

„To počasí je hrozný, kdo to má vydržet. Třeba máš
nízkej tlak. Nevypadáš dobře, Agáto, měla bys s tím ně-
co dělat. Dej si doma panáka, to pomáhá. Nebo chceš
bechera?“ sahala do šuplíku u stolu.

„O chtění by nebylo, ale jsem tu autem.“

„Však víš, co se říká, ne? Řidič má bejt veselej,“ chra-
plavě se zasmála. „Kdepak, šéfko, dej na můj slova. Do-
ma propláchni krk pořádným frťanem a zalez do poste-
le. Máš kliku, že tě tam nebude otravovat chlap, kterýho
znáš i naruby.“

To bylo přesně to, co jsem potřebovala slyšet. Pravda,
Knedla byla nejhezčí ženská z ošklivince, takže by mě
to od ní nemuselo rozházet, ale moje nervy pořádaly
maškarní rej, a zasadit mému sebevědomí ránu nedalo
tudíž moc práce. Snáz by to šlo už jen v případě, že by
měla navíc hrb a jedno oko skleněný. Když odešla s tím,
že ji dnes čeká doma šichta v podobě vepřové na pap-
rice a košíku nevyžehleného prádla, postavila jsem se
před zrcadlo.

Snažila jsem se být objektivní. Vypadala jsem snad už
i hůř. Ve spěchu jsem sjela výtahem do podzemí budo-
vy, sedla do auta a vyrazila. Tak schválně - byla ta fotka
jeho, nebo to byl vtíp?

Auto jsem zaparkovala v kaštanové aleji. Zafoukal vítr a několik padajících kaštánků vyfukalo na kapotu válečnický pochod. Zamkla jsem auto, límec kabátu ohrnula nahoru. Teplo fakt vypadá jinak, pomyslela jsem si, zatímco mi vítr postavil vlasy do kohouta. Když jsem se blížila k restauraci, bylo mi jasné, že ON už tam je. Vysoká urostlá postava v černém dlouhém flaušáku se nedala přehlédnout. Vypadal jako model čekající na fotografa, s nímž má nafotit kalendář na příští rok. Do prčic, není to vtip.

„Dobrý den. Já jsem Agáta. Zřejmě čekáte na mě?“

Rentgenový pohled mě vyšetřil od hlavy k patě a ještě jednou opačným směrem. Úsměv. Reklama na bělicí zubní pasty.

„Dobrý den, já jsem Ondřej,“ podal mi ruku. Prásk, rána proudem. Jeho dlaň byla suchá, teplá, příjemná. Otevřel dveře, dbaje pokynů pravidel společenského chování mi pomohl z kabátu a poté, co nás obsluha uvedla ke stolu, mi galantně podržel židli. Co jsem to já za ženskou? Já že řídím celé oddělení? Já že rozhoduju o firemních financích, ne malých? Já že dokážu v případě potřeby zhvězdat své podřízené, jako by to byla banda puberťáků radostně cloumajících na autobusové zastávce odpadkovým košem? Já? Tohle že jsem já? Ta ženská, které se teď klepou kolena i hlas?

„Musím přiznat, že jsem nečekal, že budete tak krásná.“

„Vyndejte si z kapsy brýle.“

Usmál se. „Všimla jste si, že hezké ženy mají většinou poměrně nevzhledného partnera, a naopak?“

„Co tím chcete říct?“

Znovu se usmál, pokrčil rameny a zahleděl se mi do očí: „Byli bychom výjimka.“